

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Negyvenhetedik védőbeszéd

*A gyorsétkezde vécéjében láttam
meg egy pillanatra. Ragyogott a húgy
a kövön. Elmázolt csempefoltok, betérő
lelkek tapétamagánya. Tenyérnyomok
a falon. Klór helyett citromfelbő. Vonalas
papír, sorban, egymás alá tébolyult
ismétlésben odafirkantva ugyanaz a
név. A piszoár öble fölött állt, vizelés
után sietősen cippározta magát,
idejét, akaratát rendbe szedte. Sose
láttam korábban. Tudtam, hogy ősellenség.
Ha egy másik korban élnénk, rögtön
kinyírnám. Rugós bicskámot nyomnám
tővig a mellébe. Erős hajlakk
szaga volt, mint akit túlöntött a fodrász.
Azonnal egyedül maradtam, ellenség
nélkül. Jutott időm hányni. De
nem hánytam.*

Ötvenedik védőbeszéd

*Menj, menj csak. Látlak abban a
vérvörös kabátban. Ormótlan lila erek
a nyakadon. Fejed a megkövült hideg.
Neked nincs apád, anyád vagy gyereked. Sálad
a hozzá tartozó. A pokol üres. Menj,
töltsd be, tied. Úgy fordulsz be a
sarkon, hogy a bal cipőd a kövön
megcsúszik – nincs sár vagy jég, csak
a lelked sarka kopott le. Utoléred
azt a buszt, ha futsz. Menj csak, eredj,
hosszú kabátod árnyéka repítsen, ha
akarsz, még ma odaérsz. Holdlelkű,
aki lelkét havonta újraszüli –
úgy jut a pokolba, mint a havi
tisztulás. Vattába zárva. Lefolyóba.*